

COLOMA BLANCA

Pel cel de la meva Lleida,
pintat de blau i amb moixons,
i uns núvols clars que puntegen
al so d'antigues cançons,
una coloma blanca
volava sense parar;
cercava amb deler una branca
o un niu on poder-s'hi ajocar.
En el niuet, la coloma,
volia escalfor donar,
i en l'escalfor, vida nova,
i en la vida, nou volar.
Amunt, amunt ella anava...
avall, tornava a baixar.
Amunt, amunt s'enlairava
volent-ho tot enlairar.
I, mentre l'espai explorava
amb càntics de llibertat,
baixà els ulls, i en terra ufana
veié una bonica ciutat.
"Aquí - va dir la coloma -
aquí m'hi vull jo quedar,
seré pels fills d'eixa plana
la mare que a tots covarà".
La blanca coloma feu
el seu niu al campanar,
d'un palau que esdevingué
recés de totes les arts.
I les campanes tocaren
a festa, per celebrar,
que els orfes tenien mare,
una mare a qui estimar.

Ai la colometa blanca
que viu dalt del campanar!
Va veure els fillets tenir gana,
i ella els volgué alimentar.
Anava, quan tothom dorm,
a cercar bon gra i bona aigua,
sabia anar a la font
i on era la terra sembrada.
La colometa del conte
no es cansava d'estimar.
Amunt, amunt ella anava...
i avall tornava a baixar.
Un granet i un altre gra,
i també una mica d'aigua,

nova vida i nou volar,
i anar fent gran la bandada.
Així, un dia i un altre dia
a tots anava covant,
així, un dia i un altre dia,
la VIDA, s'anava multiplicant.
Els fillets ja desitjaven
amb la mare, amunt volar,
dins el cor ben fort portaven
el goig de viure i d'amar.

Pel cel de la meva Lleida
voltegen avui, sens parar,
bandades de ploma blanca
enmig d'un cel pur i clar.
Són els fills de la coloma,
que pregonen la bondat
de l'AMOR que a tots ens dóna
un nou viure esperançat.
Ai la colometa blanca
que va voler-nos covar,
escalfant una fe santa
que el bon Déu ens regalà!
Blanca Flor de Natzaret,
rosa d'abril en esclat,
mare, per gràcia, tu ets
de l'Eterna Majestat.
Oh Madona venerada,
de l'Acadèmia, Senyora,
Flor de neu ben perfumada
que al mirar-la m'enamora.
Siguis tu pels fills d'Eva
mestra, companya i costat,
fes-nos més curta l'espera,
mostra'ns el Fill aviat.
I, quan davant de la Glòria
a Déu puguem contemplar,
siguis tu, mareta bona,
la que ens porti de la mà.
Verge i Mare benaurada
de tota la humanitat,
viu enmig del cor de Lleida,
protegeix-nos la ciutat.

**Cobreix-nos amb les ales,
COLOMETA,
que lluny del teu amor el cor es gela,
i queda en la foscor,
tot noble afany.**